

PHẦN 5

Bác thấy trong người sao hả bác? Lạc Phi đi cùng cô bạn gái bước vào phòng bệnh số 10. Bà Kỳ Châu đang nằm duỗi thẳng chân trên giường. Hôm nay, khuôn mặt bà tươi tỉnh hơn mấy ngày trước (anh đến thăm thường xuyên).

Kỳ Long bắc ghế nhựa ngồi bên cạnh. Thấy bạn bước vào, anh đẩy ghế đứng lên:

- Bác sĩ nói cuối tháng này, sẽ chính thức vào phòng điều trị. Bị tổn thương van, dẫn đến hiện tượng đông cục máu. Mấy ngày nay, tạm điều trị nên đỡ đôi chút.

- Mắc bệnh gì hả anh?

Thúy Liên - Bạn gái của Lạc Phi lên tiếng. Cô có đến nhà Kỳ Long chơi vài lần nên hai người cũng biết nhau:

- Bệnh... rối loạn nhịp hoàn toàn.

Mỗi khi nhắc đến, bệnh của mẹ là Kỳ Long thờ dài. Thờ dài tuyệt vọng. Anh nghèo, biết cầm cự tiền thuốc, tiền bệnh viện đến bao giờ đây?

- Bác sĩ nói, bệnh cũng nặng lắm.

- Kỳ Long! Con nên đưa mẹ về. Mẹ biết bệnh của mẹ, còn điều trị gì cho cực. Vô ích thôi!

- Mẹ ơi! Con lạy mẹ. Mẹ đừng nói nữa, kéo khó thở, mệt trong người.

Kỳ Long lắc đầu. Lạc Phi đặt tay lên vai anh. Anh trấn an bà Kỳ Châu rồi động viên bạn thân của mình:

- Bác cứ yên tâm ở lại điều trị cho khỏe hẳn bệnh đi. Có Kỳ Long và tụi cháu đây. Bác phải cố gắng sống để thấy Kỳ Long cưới vợ, có cháu nội ẵm bông.

Xoay qua Kỳ Long. Tội cho đứa bạn mình quá! Bao nhiêu chuyện không may liên tiếp đổ về, buộc nó phải gồng vai ra gánh. Từ một quý tử con nhà giàu, một chàng trai hào hoa tươi lai xán lạn, phút chốc trở thành bần khốn, cực khổ tối mịt.

Lạc Phi chép môi than vãn cho số phận:

- Tao và Thúy Liên sẽ đi liên hệ với tất cả bạn bè, để giúp đỡ mày.

Kỳ Long nghe nhe nự. Câu nói làm anh xúc động, không phải vì hai từ “giúp đỡ” mà vì tình bạn đầy thân tình. Mấy ngày nay, chỉ có Lạc Phi lui tới với anh.

- Mà đừng làm thế!

- Không - Lạc Phi dứt khoát - Những lúc như thế này thì mới biết được giá trị của tình bạn thật hay giả, cao cả hay thấp hèn. Ai mà không giúp mà, tao "tổng" cho một đám.

Vừa nói, Lạc Phi vừa đưa nắm đám lên cao thể hiện sự hùng hổ.

Kỳ Long cảm động lẫn tức cười:

- Hello! Xin chào! How are you?

Một giọng nói nhộn nhịp vang lên nửa Việt nửa Anh làm căn phòng giờ nhộn nhịp hơn, Diễm Mi đi thẳng vào trong:

- Bác có khỏe không?

Không biết Diễm Mi nói ai, nhưng Kỳ Long lên tiếng:

- Cũng tạm tạm.

Anh giới thiệu Diễm Mi cho Lạc Phi và Thúy Liên biết.

- Đây là Diễm Mi. May chớ tối hôm ấy có cô đưa mẹ mình đến bệnh viện kịp thời, nếu không thì...

Nghĩ đến tình cảnh đêm khuya hôm ấy, Diễm Mi không muốn Kỳ Long nhớ và nhắc mãi.

- Thôi... chuyện không có gì.

Thúy Liên và Lạc Phi đưa tay ra bắt tay Diễm Mi:

- Xin chào! Anh tên Lạc Phi, bạn thân của Kỳ Long.

- Còn em tên Thúy Liên.

Chào xã giao với mọi người xong là Diễm Mi xoay qua bà Kỳ Châu:

- Con chào bác! Hôm nay con mua chút quà đến thăm bố cho bác đây. Bác thông cảm! Con qua Mỹ sống khá lâu, nên phát âm tiếng Việt còn lơ lớ.

Diễm Mi soạn đồ trong bọc ni-lông ra, nào sữa, nào cam, nào bưởi, có cá cháo dinh dưỡng đặt lên bàn. Nhiều đồ quá! Bà Kỳ Châu lẫn Kỳ Long cảm động nói không ra lời. Nàng quen biết bao nhiêu mà sao thật tận tình.

- Con đến thăm là bác vui rồi, cần gì phải mua nhiều dữ vậy, Diễm Mi.

- Kệ hẳn bác! Từ từ dùng cũng hết.

Thấy mọi người đông và mới quen nên Diễm Mi ngại.

- Thôi, con đến thăm bác và anh Kỳ Long, giờ con về có chút việc.

Nàng nắm tay bà Kỳ Châu.

- Con chúc bác mau khỏe mạnh.

- Ở lại chơi tí nữa con!

- Dạ, con hẹn hôm khác. - Ngược lên nhìn mọi người, Diễm Mi cười tươi - Em chào anh chị!

Ra khỏi cửa, ngang qua cửa sổ lợp bằng kính. Diễm Mi đứng lại, ló đầu vào trong phòng, thấy Kỳ Long, vội đưa tay ngoắt anh ra.

Hành động hết sức trẻ con này của Diễm Mi làm Kỳ Long dù trong người đang buồn bực cũng phải cười. Nụ cười đầu tiên kể từ khi chia tay Nhã Loan cho đến bây giờ. Một nụ cười giữa lúc buồn không được tươi cho lắm.

Anh đi ra. Diễm Mi vội rút trong túi áo mình, đặt vào tay Kỳ Long một vật.

- Trả cái này lại cho anh!

Lòng bàn tay hé mở, sợi dây chuyền có khắc tên “Nguyễn Kỳ Long” hiện ra trước mắt làm Kỳ Long kinh ngạc:

- Sợi dây chuyền... Ở đâu em có sợi dây này?

Diễm Mi thật lòng nói:

- Hôm ấy, em thấy trước khi đi cảm để lấy tiền đóng viện phí cho mẹ, anh nâng niu nó. Chắc hẳn là vật quý nhất của anh. Em liền đi chuộc lại cho anh.

- Em biết bí lắm, anh mới bán. Mất nó, hẳn anh rất buồn. Anh cứ cầm lại đi. Khi nào ăn nên làm ra, tính lại em cũng, được.

- Không - Kỳ Long mặc cảm. Mặc cảm nhiều thứ, nào mình đã từng không phải với Diễm Mi, mặc cảm trước lòng tốt của nàng. Anh dúi sợi dây lại tay Diễm Mi - Cái này em mua thì nó là vật sở hữu của em, em giữ. Anh bán nó rồi thì không còn là của anh nữa. Nhận lại, kỳ lắm!

Diễm Mi hiểu. Nàng đẩy tay lại:

- Anh đừng khách sáo. Cùng lắm thì coi như em tặng anh. Anh biết nó là vật quý giá của mình, nên chắc hẳn sẽ nâng niu giữ kỹ nó hơn em. Nghe Diễm Mi nói, Kỳ Long thu tay. Anh nói như tâm sự:

- Đây là kỷ vật của ông bà nội trước lúc mất để lại cho anh sau này cưới vợ.

Kỳ Long chột buồn và Diễm Mi cũng thế. Nàng dịu dàng:

Nếu đã liên quan đến hạnh phúc đời mình, thì anh càng nên giữ. Giữ nhé anh!

- Ủ! Bắt đầu ngày mai, anh sẽ đi làm. Anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền để chữa khỏi bệnh cho mẹ mình, sau là sẽ hoàn trả lại giá trị sợi dây chuyền này cho em.

Diễm Mi khích lệ:

- Em tin anh sẽ thành công.

- Anh cảm ơn em đã đặt niềm tin vào người anh, Diễm Mi!

- Em về!

Diễm Mi lại xoay người bước đi như trốn chạy, như sợ Kỳ Long sẽ từ chối việc làm lòng thành của mình. Nàng bối rối cũng như không hiểu mình lại không dám đối diện với anh. Nàng rất sợ ánh mắt và khuôn mặt đầy nam tính ấy.

Nói là về, chứ thật ra Diễm Mi đi thẳng xuống phòng lưu trữ của bệnh viện, nơi giữ các bệnh án của bệnh nhân. Nàng cầm tờ giấy bệnh của bà Kỳ Châu lên xem (được các y bác sĩ đưa). Xong, nàng cảm ơn các y bác sĩ rồi đóng thêm tiền viện phí, mới ra về

Đường về hôm nay nàng không để tâm đến phố xá, cảnh vật chung quanh, nàng nghĩ nhiều về bà Kỳ Châu đang nằm trên giường bệnh thoi thóp thở và Kỳ Long. Bệnh của bà Kỳ Châu khá nặng. Hoàn cảnh gia đình Kỳ Long hiện tại mà chữa trị dứt thì rất khó khăn. Hi, chưa có việc làm, mẹ ốm nặng, gia đình không đủ ăn. Đúng là khó khăn chồng chất khó khăn. Trước mắt... Mình phải giúp, phải giúp anh thôi...

- **H**à hà... Hi ha hà... Anh mắt ấy quá thắm thiết ân tình. Người yêu ơi, bao đêm em luôn thầm nhớ...

Nằm trên giường, Diễm Mi vừa hát hò vừa kiểm tra lại tiền tiết kiệm bên ngân hàng Texas mới gửi qua. Nàng đếm từng tờ tiền mới toanh. Một trăm, hai trăm... Chỉ có bốn trăm đô thì ít quá. Không biết anh Kỳ Long và mấy người bạn của anh kiếm được bao nhiêu rồi? Mình giúp chừng này có đó không? Ngày một là ngày bác Kỳ Châu chính thức vào phòng điều trị, nếu thiếu thì rất nguy. Chắc đêm nay, anh Kỳ Long thức trắng đêm quá. Ngủ sao yên. Hai, ba tuần rồi không gặp, chắc ảnh ốm nhiều lắm. Đôi mắt còn nhìn mình sâu thẳm như mọi hôm không nhỉ? Khuôn mặt kia có còn nam tính như mọi ngày mình vẫn thấy, hay già đi nhiều do chứa đựng bao nỗi lo lắng? Mẹ ốm nặng, phận làm con không lo sao được.

"Chẳng có gì em lại nghĩ đến anh

Một người ở cách xa ngàn ngàn dặm

Quen cũng không quen, biết cũng chẳng biết

Anh không hiểu em, em cũng chẳng hiểu anh

Thê mà hay, giờ em nói yêu với mền

Với nhớ nhưng, lo lắng, nghĩ về..."

Cạch!

Cánh cửa đẩy sang bên, ông Thành Minh ló đầu vào.

- DiễmMi! Hồi sáng con hỏi mượn tiền ba thêm để làm gì? Ba, bốn ngày trước, ba thấy con đi rút tiền tiết kiệm ở ngân hàng bên Mỹ rồi mà. Có việc gì à?

Xếp những tờ tiền giấu xuống gối, Diễm Mi ngòì quỳ gối gó ra cửa phòng, nơi ông Thành Minh cha mình đang đứng:

- Dạ.. dạ, con cậhiệt. Ba có không ba?

- Nhưng con làm gì mới được? Nói ba biết, ba mới cho. Con còn đi học thì cần gì tiền cho nhiều. Không tốt!

Diễm Mi ấp úng biện một cứ nói dối. Nhưng còn chưa kịp mở miệng thì ông Thành Minh đã làm cô thất vọng:

- Có điều, ba nói trước. Con phải nói thật, cấm nói dối. Ba mà biết con nói dối thì đừng trách.

Đành chịu, không còn cách nào khác. Diễm Mi đành nói thật:

- Mẹ của một người bạn bị bệnh nặng phải nằm viện, cần một số tiền lớn mới mong giữ được tính mạng. Con muốn giúp, nhưng không có tiền nhiều nên mới mượn ba thêm. Ba... giúp...

Giúp bạn? Ngay tức thì ông Thành Minh biến sắc mặt:

- Con có tính thương người từ khi nào vậy? Trước khi con nghĩ đến người ngoài, thì con hãy nghĩ đến người trong nhà đã kìa. Con thương người ta nghèo khổ ốm đau, vậy tại sao con không thương nỗi vất vả của ba mẹ giùm cái. Con có biết ba mẹ kiếm đồng tiền vất vả lắm không?

- Ba...

- Không ba mẹ gì hết - Ông Thành Minh nạt to - Khéo lo chuyện thiên hạ. Đồ thứ khôn nhà đại chợ!

Hừ! Ông Thành Minh bực mình bước đi.

Thành Nhật lại bước vào. Thấy vậy, vội hỏi:

- Em chọc gì mà ba giận dữ vậy?

Diễm Mi ngồi chán nản. Cha mình sao mà keo kiệt. Số tiền mình mượn để giúp anh Kỳ Long không bằng cuộc nhậu của ông nữa là... Nếu nói thế thì mạng người không có giá bằng cuộc nhậu của ông hay sao?

Sống gì mà không có tình người. Mình thất vọng thật!

- Em mượn tiền để giúp đỡ bạn mà ba không cho.

- Giúp ai? Nếu đúng người, anh sẽ giúp cho.

- Bạn thân.

- Bạn thân là ai mới được?

Thành Nhật kiên trì hỏi. Anh có vẻ tò mò theo kiểu quan tâm.

Diễm Mi chưa hiểu, nàng đáp lảng:

- Bạn thân là đờc rồi. - Diễm Mi đáp lấp lửng chứ không nói thẳng ra là Kỳ Long - Nhưng người này, anh rất quen.

Rất quen? Thành Nhật nghĩ ngay đến Tố Quyên, bởi vì Diễm Mi chỉ có duy nhất một đứa bạn thân là Tố Quyên mà thôi. Mà Tố Quyên, cô bé này... hay hay. Đờc.

- Anh sẽ giúp em. Cần bao nhiêu?

Nghe Thành Nhật nói, Diễm Mi mở to mắt như không tin vào mắt mình vừa thấy, tai vừa nghe. Không phải vấn đề khả năng tài chính, đối với anh, giám đốc của một công ty vừa thành lập Việt - Mỹ như anh hành Nhật thì số tiền vài triệu đồng bỏ đi chẳng đáng là bao. Mà vấn đề chính ở đây là, đã bao giờ anh Hai có lòng thương người như thế đâu. Anh còn keo hơn cha của mình nữa kia.

- Nói thật chứ... anh Hai?

- Thật! Anh có bao giờ nói láo với em chưa? Em đừng quên, anh bây giờ là một giám đốc làm ra tiền rồi đó.

- Biết... Nhưng...

- Nhưng em thấy anh chưa bao giờ giúp người, hôm nay tự dưng có lòng tốt phải không? – Thành Nhật cười - Anh giúp vì đứa bạn thân của em đó.

Diễm Mi không hiểu anh Hai mình nói gì Thành Nhật chấm dứt chuyện:

- Thôi, giờ cũng khuya rồi, ngủ đi. Ngày mai nói anh đưa.

Lông tay ra sau khép cánh cửa, Thành Nhật đi về phòng, để lại Diễm Mi ngồi ngẩn ngơ trên giường. Có thật thế không nhỉ? Thật khó hiểu. Hôm nay anh Hai mình sao tốt bụng vậy? Đúng là trời đất thay đổi, kéo theo lòng người cũng thay đổi theo.

Mặc kệ! Gì cũng đờc, miễn anh Hai giúp là tốt lắm rồi. Nhưng để chắc chắn hơn, mình không dám "khèo" nhiều tiền ảnh đâu: Sợ sao này khó nói. À! Gọi thêm Tố Quyên nữa. Gia đình con nhỏ cũng giàu có. Càng nhiều người hảo tâm giống như Mạnh Thường Quân thì xã hội này ngập đầy tình cảm, những người bất hạnh sẽ tìm đờc nguồn hạnh phúc, đỡ vất vả nhiều hơn.

- Alô, Tố Quyên! Mà còn nhớ anh chàng Kỳ Long hôm trước, tao kể cho mà nghe không?

- Giúp tao một tay.

Cám ơn mà nhiều.

Thế là xong! Tắt điện thoại, làm được một việc tốt, cứu người, tự nhiên Diễm Mi thấy trong người nhẹ nhõm và ngập tràn niềm vui hẳn lên.

Cầm hai tờ polyme mệnh giá năm chục ngàn về nhà, Kỳ Long thất thểu vò nó, bỏ vào túi. Suốt ngày làm thuê mướn bốc vác nặng ì mà bà Sáu "dao lam" chỉ dúi vào tay anh chừng ấy. Với năng lực và khả năng của anh thì phải có gấp bốn, gấp năm lần như thế mỗi ngày. Còn so với ngày trước thì đây chỉ là tờ giấy anh bỏ thí cho kẻ ăn xin ngoài đường. Bây giờ... Đã khác... Hi! Số phận gọi sao, anh đành dạ nấy.. Đành chịu thôi.

Bụng đã đói cồn cào nhưng anh không dám vào quán đánh chén hay thưởng thức một tô bún riêu cho đỡ đói. Không phải anh tiếc, cũng không phải anh muốn bỏ bụng đói để giữ tiền. Mà ngày mai, ngày mẹ anh chính thức đưa vào phòng bệnh chữa trị, anh rất cần tiền, cần hơn bao giờ hết. Trước cửa nhà anh đã treo bảng. "Cần bán nhà gá". Nhưng đến bây giờ, chẳng có ai đến hỏi.

Đếm kỹ đến chục lần mà số tiền trên tay chỉ dừng ở con số năm trăm ngàn. Chừng này chẳng đủ mua vài viên thuốc chứ đừng nói dùng thiết bị tối tân để chữa bệnh. Làm sao đây? Kỳ Long ngồi cay đắng ôm đầu ngồi phệt xuống ghế. Di ảnh ông Kỳ Châu đã yên vị trên bàn thờ, không một khói hương ấm lạnh. Ông cũng không khỏi buồn nhiều bằng khi thấy đứa con đau khổ vì bệnh tình người mẹ.

Lạc Phi đến, nhìn thấy Kỳ Long cầm cọ vẽ lên giấy những đường nét vô nghĩa không ra hình dáng gì, liền hỏi:

- Mà sao thế, Kỳ Long?

Không nghe không nói, Kỳ Long vẫn cứ vẽ. Mỗi khi buồn đau, tuyệt vọng, anh vẫn hay lấy giấy cọ ra vẽ:

- Có Chuyện gì? Ngày mai bác gái vào phòng chữa trị rồi, mà đã chuẩn bị gì chưa?

Lần này... A... a... Kỳ Long hét lên một tiếng bắt khan cả cổ, rồi đưa tay đánh ngã giá vẽ. Anh đứng ngã đảo vào tường, tâm trạng trong người như điên dại.

- Những lúc thế này mới thấy đồng tiền nó khốn nạn như thế nào. Khi giàu có thì nó cứ liên tiếp đi vào túi mình, còn khi nghèo, khi cần thiết nhất, thì nó cứ đi ra, muốn có nó thật là khó.

- Hoàn cảnh khó khăn như thế thì mày tuyệt đối không được bi quan, hãy lạc quan lên. Mày phải sống vì mày, vì mẹ mày nữa.

Kỳ Long chán chường nói to:

- Sống... lạc quan... Đòi được gì chứ? Không có tiền thì chẳng có gì cả.

- Có - Lạc Phi lạnh lùng - Mày còn tình bạn.

Lạc Phi rút trong túi ra một xấp tiền, bước đến đặt trước mặt Kỳ Long:

- Khi nghe tao kể về hoàn cảnh của mày, bạn bè, mỗi đứa một ít, bảo tao đến đưa cho mày. Khoảng năm triệu.

Kỳ Long đẩy tay lại:

- Mày cầm trả lại cho mọi người giúp tao đi. Tao cảm ơn mọi người.

- Kỳ vậy? - Lạc Phi khó hiểu.

- Mày không hiểu đâu. - Kỳ Long giải thích - Bởi tao có cầm cũng vô ích. Số tiền chữa trị cho mẹ tao, nghe bác sĩ báo, tao cảm thấy mình lo không nổi. Bỏ đi!

- Cái thằng này! Mày phải suy nghĩ cho kỹ, mạng sống của mẹ mày đang nằm trong tay mày đó.

- Tao biết, nhưng tao cảm thấy bất lực. Tao muốn chết quách đi cho xong.

- Còn nước còn tát. Tao sẽ huy động mọi người giúp thêm.

- Em nữa.

Căn nhà giờ có thêm sự xuất hiện Diễm Mi:

- Xin lỗi, em đến đây để hỏi ai bán nhà, em mua.

Diễm Mi đưa tấm biển ghi vài chữ nghiêng nghiêng "bán nhà" lên cho mọi người xem:

- Lúc này, em lượm cái này nằm ở dưới đất - Diễm Mi ngó ngang qua Kỳ Long đùa - Ai bán nhà vậy anh Long?

Kỳ Long cúi đầu không dám nhìn hàng chữ, bởi nó quá quen, và càng không dám nhìn mọi người. Anh khẽ đáp:

- Anh đó. Chỉ có nước bán nhà mới đủ tiền chữa bệnh cho mẹ. Nhưng từ khi treo cho đến giờ, chẳng có ai hỏi. Khổ đến thế là cùng!

Lời của Kỳ Long làm mọi người thở dài. Thở dài trước cảnh nghèo túng của đứa bạn. Ăn chơi và bệnh tật đều có điếm tương đồng nhau. Đó là cả hai cùng làm cho cuộc sống trở nên bần khốn hơn, có thể dẫn đến tang gia bại sản, có thể mất tất cả.

Diễm Mi thôi không đùa nữa, nàng bước đến gần Kỳ Long:

- Em chỉ đùa với anh một tí cho vui. Hôm trước, em có ghé vào bệnh viện để hỏi thăm bệnh tình mẹ anh, nên em biết anh sẽ gặp khó khăn về vấn đề tài chính trong lúc chữa trị. Em đến giúp anh một tay đây.

Vừa nói, Diễm Mi vừa chủ động đặt vào tay Kỳ Long một phong bì:

- Anh cầm đi! Trong này có một số tiền của em, kết hợp với số tiền bạn bè anh yên góp, đủ cho ngày mai anh đưa bác gái vào phòng chữa trị đó.

Kỳ Long quá đỗi bất ngờ đến nói không được.

- Em... em...

Diễm Mi hiểu:

- Anh đừng nói gì nữa. Không có ai trên đời này có thể thay thế người mẹ trong lòng mình đâu, anh ạ. Chính vì đã từng thấy anh vì lo cho bệnh tật bác gái mà bán tất cả những thứ quý giá nhất của mình, nên em cảm động. Cứ coi như đây là tấm lòng "lá lành đùm lá rách" mà người Việt Nam mình vẫn hay kêu gọi.

Kỳ Long cảm động vô ngần. Anh có đứng nhìn trân trân vào người Diễm Mi.

Lạc Phi đến vỗ vai anh:

- Đây là lòng thành của Diễm Mi, mày hãy nhận và vui lên đi, thắng ngốc. Giờ còn muốn chết nữa không? Tao đã nói rồi, chưa hẳn mày đã hết hy vọng. Mày còn có cả một tình bạn cao quý nữa.

Mọi chuyện quá ư bất ngờ, Kỳ Long lúng túng. Nhất là Diễm Mi. Nàng đã giúp đỡ anh rất nhiều, nhiều đến nỗi anh không biết lý do gì. Phải chăng cô bé là Thiên Sứ tình cảm giáng thế cứu tinh cho gia đình anh? Phải chăng... Phải chăng... Nói tóm lại, anh nợ cô bé rất nhiều, rất nhiều...

- Hôm trước... Chuyện hôm trước...

- Chuyện hôm trước, chuyện hôm nay cứ gộp lại. - Diễm Mi chặn ngang lời Kỳ Long bằng những lời rộn ràng của mình - Trước mắt, anh cứ giải quyết khó khăn đi, ngày tháng sau này còn dài, lo gì anh không hoàn trả lại tất cả cho em. Chừng này, thâm tháp vào đâu. Anh mà từ chối là không được đâu đó.

Cô bé ràng buộc, Kỳ Long đành chịu. Dù mặc cảm, dù tự ái, dù lúng túng mấy, thì anh cũng nhận lấy tấm lòng của mọi người dành cho mình trong sự cảm động đến nỗi không cầm được nước mắt. Những lúc khó khăn như thế này, mới thấy được tình người quả là sức mạnh, quả là giá trị, là có tất cả

- Ờ... được rồi. Một lần nữa, anh xin cảm ơn em, Diễm Mi.

Diễm Mi cười tươi. Đáp thêm, nàng đưa tấm biển ghi "bán nhà" lên, đùa với Kỳ Long:

- Sao, giờ còn định bán nhà nữa không?

Kỳ Long gãi đầu lúng túng không dám nhìn mọi người. Tất cả cười vang. Cười như vừa chiến thắng một trận đau khó khăn, hết sức oanh liệt mà vũ khí của họ chỉ là sự đùm bọc và tình bạn.

Bên ngoài có tiếng xe máy chạy vào. Kỳ Long và Lạc Phi im lặng vì không biết ai đến, nhưng thì Diễm Mi biết.

- Tổ Quyên, bạn thân của em đến đó. Nó nghe em kể về hoàn cảnh gia đình anh, nên cũng hùn thêm một ít trong phong bì. Lúc này nó đưa em đến đây rồi tạt ra siêu thị mua ít trái cây về cúng, mong ngày mai bác gái phẫu thuật được bình yên, khỏe mạnh.

- Hay quá!

Trong lúc Kỳ Long đang còn đứng lặng người tại chỗ bởi những bất ngờ tốt đẹp, đẹp như một giấc mơ thì Lạc Phi choàng tay qua vai hai người. Anh kéo ba mái đầu chụm vào nhau trong sự nhộn nhịp hào hứng và đoàn kết, đùm bọc:

Mọi chuyện coi như hóa dữ thành lành. Phải uống chúc mừng thôi! Chúc mừng thôi! Tình bạn muôn năm...

Sau liều thuốc bổ, Diễm Mi đỡ người bà Kỳ Châu nằm xuống nệm. Nàng kỹ lưỡng kéo chăn đắp lại cho khỏi gió. Nàng chăm sóc bà như một đứa con gái đối với người mẹ. Kỳ Long đứng đó, anh thấy tất cả. Thấy rồi cảm động, cảm động không thôi.

Từ nhỏ đến giờ, anh chưa thấy người con gái nào tốt với gia đình và mình như thế. Kể cả Nhã Loan, người con gái hiện tại vẫn còn ngự trị trong trái tim anh dù nàng đã đi lấy chồng giàu sang, đã quên người con trai một thời yêu mình như điên dại, trao tặng và đáp ứng cho mình mọi điều, không thiết những gì quý giá nhất.

Đã khuya lắm rồi, tiếng côn trùng hòa tấu điệu nhạc quen thuộc sau hè. Kỳ Long đứng tựa vào cửa sổ, miệng nhâm nhi điều thuốc đỏ rực lửa, mắt ngắm ánh trăng trên trời qua màn khói thuốc mỏng.

Từ ngày Nhã Loan đi, anh hút thuốc và uống rượu rất nhiều. Uống để giải sầu, để quên đi hình bóng nàng, mong làm lại từ đầu

"Ta say tình chứ nào say rượu

Men đắng tình đời thật oái oăm

Nâng chén giải sầu đâu không thấy

Chỉ thấy đất trời đang ngả nghiêng".

Có tiếng kéo cửa, Kỳ Long xoay lại. Diễm Mi bước vào, Đêm nay, thêm một đêm nữa, Diễm Mi ở lại nhà anh. Mấy ngày nay vẫn thế, may nhờ có nàng ở lại chăm sóc cho mẹ anh, chứ anh chẳng biết làm sao, cũng chẳng yên tâm đi kiếm việc làm. Sự xuất hiện kịp thời của Diễm Mi đúng là một may mắn, diễm phúc. Nàng chính là vị nữ cứu tinh sống đầy tình cảm.

-Mẹ anh ngủ rồi hả?

- Bác mới ngủ thôi. Diễm Mi tiến đến gần Kỳ Long hơn, tay đặt lên then cửa sổ, cùng ngắm ánh trăng trên trời cùng anh - Ngày nay, anh hút thuốc hơi nhiều. Hút thuốc nhiều có hại cho sức khỏe lắm, anh ạ.

Kỳ Long hít một hơi dài rồi thả ra làn khói.

- Biết làm sao giờ. Anh quen rồi.
- Quen cái tốt thì hay, chứ quen cái hư thì nên sửa.
- Em không thích?

Kỳ Long hỏi. Diễm Mi thật lòng nói:

- Mùi thuốc thật khó chịu.

Ngay tức thì, Kỳ Long đưa tay rút điếu thuốc đang hút dở trong miệng ra quẳng thật xa. Thật quyết đoán! Thật thẳng thắn! Thẳng thắn như bản tính vốn có của anh.

- Rồi, coi như anh không hút nữa. Em đừng khó chịu!

Diễm Mi cười. Một con người nóng nảy như anh mà chịu nghe theo lời mình quả là một hãnh diện.

Nàng bắt chuyện:

- Ngày hôm nay, anh kiểm được việc làm chưa?

Kỳ Long nói trong niềm vui:

- Công ty giày da "Shoes" đã ký hợp đồng với anh, làm ở phòng thiết kế.

- Hay quá! Anh hãy vui lên chứ tại sao buồn? Em thấy anh buồn buồn sao ấy. Hay là tại em?

- Không. - Kỳ Long kích động ôm Diễm Mi từ đằng sau. Anh để khuôn mặt mình rê dài trên mái tóc nàng rồi tựa xuống bờ vai. Một ngày nay, em giúp đỡ anh rất nhiều. Anh cảm ơn. Anh mừng còn không hết nữa là buồn. Anh buồn chuyện khác.

Đó là vết thương lòng, Kỳ Long cố nén. Anh không muốn kể cho bất cứ ai nghe hoặc chia sẻ. Diễm Mi có biết.

- Hôm đầu tiên, anh và em gặp nhau. Em đã nghe câu chuyện giữa anh và anh Hai Thành Nhật. Có phải anh buồn vì sự ra đi của Nhã Loan?

Kỳ Long đưa ánh mắt nhìn sững vào ánh mắt của Diễm Mi khi nàng cũng ngoái lại nhìn anh. Nàng hiểu được cả vết thương lòng của anh ư?

- Mỗi người có quyết định riêng. Nhã Loan quyết định thế, chưa hẳn phụ tình anh mà vì chuyện khác thì sao. Có thể vì gia đình. Lúc ấy, gia đình anh và gia đình Nhã Loan cùng gặp nạn kia mà.

Kỳ Long chm đắm trong sự im lặng suy nghĩ. Anh suy nghĩ về hành động của Nhã Loan và đánh giá con người của Diễm Mi. Thực tế lời Diễm Mi nói là đúng. Có thể do mình quá dựa vào tình yêu riêng tư mà trách nhầm Nhã Loan. Biết đâu nàng có nỗi khổ; Phải âm thầm chịu đựng còn hơn cả mình. Nếu thế...

- Thôi, anh không muốn nói chuyện này nữa. Anh muốn nói chuyện chúng mình.

- Anh và em có gì đâu mà nói...

- Có một điều anh luôn tự hỏi mình mãi. Tại sao em lại giúp anh, tốt với anh quá?

Diễm Mi không dám nói thẳng là do sức mạnh tình yêu. Nàng nói dối lòng:

- Chưa hẳn em tốt với anh đâu. Em nghe người Việt Nam mình hay nói...

Diễm Mi cười. Bất chợt nàng bỗng đọc một bài thơ lục bát:

“ Bàu ơi thương lấy bí cùng

Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”

Đó! Em vì ý nghĩa của câu này.

- Anh đã hiểu: Em có tình thân yêu quê hương lắm.

Tay vẫn ôm chặt trước vòng hông của Diễm Mi, người anh như nhập lấy người nàng. Kỳ Long khơi lại những chuyện của hai người:

- Em còn nhớ lần đầu tiên anh và em gặp nhau không? Đó là một cuộc cãi vã dữ dội. Sau đó, biết em là em của anh Thành Nhật. Lần thứ hai anh gặp em là vào buổi khuya, lần ấy anh cũng to tiếng với em. Sau đó em liên tiếp giúp đỡ anh, và bây giờ chúng ta quen thân nhau. Đây đúng là duyên phận. Đúng là không đánh không quen.

Kể xong là cả hai là hai cùng cười. Kỳ Long biết đây là nụ cười thứ hai của mình từ khi quen biết Diễm Mi. Trong vòng tay anh, Diễm Mi cũng đưa tay nắm chặt lấy tay anh. Có thật là chúng ta có duyên nhau? Nghe cũng kỳ lạ.

Nàng nở nụ cười xa tưởng khi bên tai Kỳ Long luôn kể lại những giây phút ấy. Nghĩ lại cũng vui vui.

- Lúc đầu, em thấy anh cọc cằn, thô lỗ, khó tính. Nhưng càng tiếp xúc, em thấy anh càng dễ mến, hiền, và đặc biệt là rất mực hiếu thảo với mẹ.

Kỳ Long buông tay đứng xoay lại nhìn trực diện vào khuôn mặt người con gái đã bao ngày làm anh cảm động. Diễm Mi! Đôi lúc anh gọi mãi tên này mà thôi không gọi Nhã Loan nữa. Anh nghe nóng nực cả mình.

Vuốt vài sợi tóc mai trên trán nàng ra sau, tay anh áp nhẹ lên đôi má mát rượi rồi từ từ hạ xuống bóp chặt lấy hai bên vai. Bao nhiêu cảm xúc bộc phát tuôn trào làm lẫn lộn. Phải khó khăn lắm, anh mới...

- Diễm Mi! Anh là một thanh niên đã bị người yêu bỏ, liệu có còn đủ tư cách để yêu em nữa hay không?

- Đừng gạt bỏ mọi hy vọng dù nhỏ nhất. Em chỉ sợ mình là em gái của bạn anh, yêu anh liệu có vấn đề gì không?

- Tình yêu không hạn chế cấp bậc, chỉ cần em lên tiếng thì anh tôn trọng tất cả.

- Em còn phải qua lại bên Mỹ để học hết khóa. Thời gian xa cách, để làm cách lòng lắm.

- Anh sẽ đợi. Dù cho em ở tận phương trời Mỹ hay bất cứ nơi nào, chỉ cần em tin anh, cho anh một sự thủy chung thì anh bất chấp tất cả, hy sinh tất cả để đợi đến ngày em trở về, chúng ta hạnh phúc ánh trăng bên ngoài đã lên cao và càng sáng tỏ hơn. Như chiếc gương Pha lê khổng lồ soi rõ bóng hình hai người đứng gần nhau bên cửa sổ, cả hai đều im lặng. Khoảnh khắc thật yên tĩnh. Yên tĩnh đến nỗi nghe cả tiếng thở nhẹ, tiếng hồi hộp và cả tiếng lòng lộn của trái tim. Chẳng nói gì hơn Diễm Mi bằng lòng. Nàng hạnh phúc áp thân mình vào lồng ngực Kỳ Long

“Đã biết anh là cánh hoa tàn

Vậy mà sao vẫn cứ yêu

Khiến lòng thêm lẫn rạo rục

Sáng bừng lên ngọn lửa tình nồng”

Đã năn nỉ, nín kéo bắt hết cả lời. Đã khuya lắm rồi, Diễm Mi ván lác đầu từ chối lời Kỳ Long ở lại, Kỳ Long buộc phải lấy xe đưa nàng về tận nhà. Về đang lúc nhà còn để đèn điện. Cha hay anh Hai đều vẫn còn thức. Diễm Mi hơi lo.

Một trong hai, ai cũng có thể la mắng nàng về tội chơi về khuya, và sẽ la dữ hơn khi biết nàng từ nhà một người con trai về. Đàn ông con trai nhà mình là thế, vốn rất gia trưởng phong kiến.

Hiện tại, người mà nàng sợ nhất là anh Thành Nhật. Kỳ Long và anh vốn xích mích nhau từ trước. Ngoài mặt, tuy hai người vẫn thường coi nhau là bạn, không để lộ tiếp xúc nhưng qua lời nói, cứ chỉ hôm nọ, Diễm Mi hiểu là thế. Anh Hai mà chuyện sẽ la àm lên, thêm mằm thêm cho to chuyện hơn.

Gài thật nhẹ cửa ngõ, bước những bước chân rón rén như chú mèo rình chuột. Quả đúng như dự đoán và lo lắng của Diễm Mi. Khi cánh cửa phòng khách hé mở là nàng đứng khựng người lại ngay. Thành Nhật ngồi ở ghế xa lông giữa nhà tự khi nào. Anh chưa ngủ với điều thuốc trên tay anh nhìn thẳng về phía cửa chờ đợi Diễm Mi.

- Diễm Mị! Em đi đâu về đó?

Hú hồn! Giật mình một lát. Diễm Mi vuốt ngực thở ra để ứng phó:

- Em... em đến nhà một người bạn.

- Ngày hôm nay, anh và Tô Quyên đi suốt Không lẽ em còn người bạn nào khác để đi chơi với em suốt đêm?

Trong lời nói của anh Thành Nhật có ý dò xét chuyện riêng tư của mình. Diễm Mi gượng gạo khó chịu:

- Anh hỏi thế chẳng khác gì anh đang kiểm tra danh sách những người bạn em. Anh phải hiểu, anh có bạn của anh thì em cũng có bạn của em chứ.

Thành Nhật bắt bẻ:

- Có nghĩa là em đang coi anh và em ngang bằng nhau?

- Em đang nói đến tình cảm bạn bè - Diễm Mi đính chính - Tình cảm bạn bè mà anh cũng đi so vai vế, lẽ nghĩa khe hay sao?

Diễm Mi mở to đôi mắt. Nàng trân trân nhìn về phía anh Hai mình:

- Chuyện đi chơi về khuya của có gì nghiêm trọng, đến nỗi anh phải hạ chức phận làm anh của mình ra so sánh dữ vậy? Cùng lắm thì lần sau em về sớm thôi.

Biết mình có lỗi nên Diễm Mi dám nói ngang nói ngược. Song điệu lý lẽ của Diễm Mi làm ngòi thẳng người lại. Anh nghiêm lời:

- Vấn đề ở đây em phải biết phận mình là thân con gái, con gái đi chơi về khuya như thế này là không được. Em cũng biết ba cấm mà sao không nghe?

- Ờ thì... giờ - Diễm Mi áp úng - Giờ em về an toàn rồi. Bạn bè vui quá nên không để ý giờ.

Thành Nhật nặng lời dần dần:

- Lỡ có chuyện gì xảy ra ở em thì sao? Em không nghĩ đến mình, thì cũng phải nghĩ đến gia đình em năm nay đã hai mươi mấy, lớn rồi! Không lẽ ba và anh phải nhắc nhở chuyện đi đứng của em?

Diễm Mi nghĩ: hình như Thành Nhật có vẻ nghiêm trọng quá. Một cuộc đi chơi bình thường. Ở bên Mỹ, đất khách quê người, lạ nước lạ cái, nàng cũng đi chơi như thế, nhưng nào có bị gia đình la hét, nghiêm cấm gì. Đàng này, ở Việt Nam, quê hương của mình, đi đây đi đó phải cô người theo bảo vệ phải về sớm. Hở cái là bị la mắng. Không được, như vậy thì kèm kẹp quá. Mình đã lớn, mình có sự thông thả của những phút giây riêng tư. Không thể gò bó theo khuôn khổ của đứa trẻ thơ mãi rồi biết khi nào mới có tính tự lập ở đời.

Diễm Mi cự:

- Anh Hai...

- Em phải im lặng nghe anh nói. Anh nói, em phải nghe.

Thành Nhật ngăn không cho Diễm Mi nói. Anh nhất nhất buộc nàng phải nghe theo lời mình:

- Anh nói lại lần cuối... - Thành Nhật nghiêm nét mặt, vừa nói anh vừa nhip tay - Kể từ giờ phút này, anh cấm em đi chơi khuya như thế này. Hiểu chưa?

Diễm Mi ngó lơ sang một bên, một cử chỉ bất phục thụ động. Gia trưởng, độc đoán, kiểm chế mình đến thế là cùng.

- Bước tới ngồi xuống đây, anh bói.

Thành Nhật kêu. Diễm Mi làm li không đi Nàng đáp trống:

- Anh cứ nói đi. Em nghe!

- Anh hỏi em - Thành Nhật đứng dậy. Giờ anh môi bắt đầu vào chuyện chính. Một chuyện mà anh bắt buộc mình phải thức khuya chờ Diễm Mi về hỏi cho ra' lẽ - Số tiền hôm trước anh đưa cho em, em đi giúp đỡ vai? Anh hỏi rồi, em không hề đưa cho Tố Quyên.

Tố Quyên? Diễm Mi ngơ ngáo:

- Em có nói là mình đưa cho Tố Quyên đâu.

- Vậy em đã đưa cho ai?

Vốn biết anh Thành Nhật và anh Kỳ Long có hiềm khích nhau, nên Diễm Mi đề phòng:

- Một người bạn. Mà em có đưa cho ai thì anh hỏi làm gì? Tự anh lên tiếng giúp đỡ, chứ ai bắt ép đầu mà giờ anh hỏi lại.

- Coi chừng tao tát cho một bạt tại bây giờ! - Thành Nhật nổi sùng - Em cả gan lấy tiền anh đi lo cho mẹ con thằng Kỳ Long, có phải không? Ai cho phép em tiếp xúc với nó?

- Cái gì là bạt tai? Bạt tai ai?

Ông Thành Minh đẩy cửa đi men theo cầu thang xuống tầng dưới. Tuy ở trong phòng ngủ này giờ, nhưng ngủ không được do tiếng hai đứa con qua lại ồn ào bên ngoài:

- Diễm Mi! Con đi đầu mà giờ này mới về?

- Ba xem, bữa nay nó lộng hành chưa?

Thành Nhật không cho Diễm Mi lên tiếng. Anh biết ông Thành Minh luôn bênh vực mình - Nó cả gan lấy tiền biếu không cho người ta, rồi cùng người ta đi chơi giờ mới về.

Đang bực trong người - vì chuyện đi chơi bị la mắng, giờ bị điều tra thêm vấn đề tiền bạc này nữa, Diễm Mi đáp xẵng:

- Anh đừng nói những lời khó nghe như thế. Làm thì có thể làm sai chứ lời nói chớ có nói sai nghe chưa. Ai lấy tiền của anh? Tự anh có lòng tốt cho người ta, rồi giờ nói như vậy đó hả?

- Nhưng tao ghé thằng đó, mày có biết không? - Thành Nhật gắt:

Diễm Mi lý lẽ:

- Anh ghét người ta, đó là cách xử sự của anh, không có nghĩa là anh bắt em cũng ghét luôn người ấy. - Diễm Mi đứng vòng tay mĩa mai thêm - Ghét người ta, vậy mà hôm trước đứng trước mặt người ta, nói tốt này tốt nọ, nào là có khó khăn gì tao giúp, nào là chúng mình bạn bè với nhau... Xi! Giờ chỉ có vài đồng bạc mà cũng hẹp hòi. Tốt dữ ha!

Cái bĩu môi, cái nói mĩa mai của Diễm Mi làm Thành Nhật tức cùng mình.

- Thật chịu hết nổi!

Thành Nhật định lao tới đánh Diễm Mi. Ông Thành Minh đứng ra ở giữa cản lại:

- Tao còn sống sờ sờ đây mà hai đứa tụi bây coi không ra gì. Anh em ẩu đá như mèo với chuột. Nhỏ thì hăm mấy, lớn thì khoảng ba chục tuổi đầu rồi mà không biết xấu hổ là gì.

Thành Nhật hét. Anh chỉ thẳng tay vào người Diễm Mi đang đứng bên cạnh ông Thành Minh.

- Ba không thấy nó xía xói con hay sao?

Ông Thành Minh quay qua Diễm Mi nghiêm lời:

- Diễm Mi! Anh Hai la thì con phải nghe anh muốn tốt cho con thôi. Nói, con đem tiền cho ai?

- Bạn con. - Diễm Mi đáp thẳng với sự thật - Mẹ anh đang bị bệnh nặng, gia đình hết sức khó khăn, nên con giúp đỡ: Hôm trước con cũng có nói cho ba biết rồi.

- À! Thì ra là cái chuyện hôm trước. - Ông Thành Minh tỏ ra mình đã hiểu chuyện - Nhưng lần đó, ba cũng cấm con, sao con không nghe? Con phải biết mỗi đồng tiền con cho người ta là ba mẹ mình phải đổ biết bao nhiêu giọt mồ hôi? Con chưa làm ra tiền nên con chưa xót, nhưng phải biết nghĩ. Ba tự nghĩ từ nhỏ đến giờ, con chưa hề giúp đỡ cho ba mẹ đồng nào, giờ con lại đi giúp đỡ người ta.

- Ba! - Diễm Mi nói - Con làm thế cũng tại ba mẹ tất cả. Ba cho con đi học, con học cái ngành giáo dục mà ở đó nói toàn là lý lẽ sống ở đời, nào là phải biết thương người như thể thương thân, nào là phải biết giúp đỡ người khác khi họ đang gặp khó khăn... Chứ không hề dạy con làm ngơ trước nỗi khổ của người khác, chỉ biết sống cho mình, ích kỷ, hẹp hòi.

- Bởi vì anh ta là người xấu. - Ông Thành Minh ôn tồn.

- Sao ba biết người ta xấu? Ba chưa gặp người ta mà sao đưa ra luận điểm này?

- Mới quen mà đã dắt con gái nhà người ta đi chơi thâu đêm là không đúng.

- Thời buổi này, chuyện trai gái đi chơi đêm đâu có gì là lạ. Bên Mỹ, còn gọi là thú vui nữa khác.

- Ở đây là Việt Nam. Con chưa biết gì nhiều, ra đường dễ gặp nguy hiểm. Sơ sơ, cái chuyện mỗi khi ba ra đường là mấy người sống chung quanh đây đưa cặp

mắt láo liên, lườm, nhìn ngang nhìn dọc, trẻ con thì xúm lại hét lên Việt kiều về nước! Việt kiều về nước! Việt kiều cho mấy đồng tiền đô... Giống như nó thấy một vật gì lạ lắm. Ba không thích.

- Con chẳng thấy có gì nguy hiểm. Con thích quê mình.

Nói này giờ, lời nào nói ra là Diễm Mi cãi lại ông Thành Minh cũng tức mình giống như Thành Nhật ông nộ lớn độc đoán:

- Lời ba mẹ nói, con cái phải nghe, không được cãi.

- Ba...

Tức mà nói không được. Diễm Mi nhìn ông Thành Minh giận run người ầm ức quá chừng! Bỗng nhiên nàng so sánh cha và anh Hai Thành Nhật quả là một khuôn với nhau. Và Diễm Mi còn lạ gì cái nhìn thiếu thiện cảm của cha về quê hương. Đã thế còn cố chấp, quyết đoán, nói gì cũng cho mình là đúng, buộc người khác phải nghe chứ không nghe lời người khác nói. Mình càng nói cho ông hiểu thì càng đâm ra cãi vã, phần thua thiệt cuối cùng vẫn là mình.

Không nói gì thêm, Diễm Mi bỏ đi lên cầu thang để về phòng.

Mới đi được vài bậc thì tiếng ông Thành Minh lại hét lên buộc nàng phải dừng lại.

- Con đi đâu? Đứng lại!

Đứng giữa cầu thang, Diễm Mi biết mình phải nói. Muốn nhịn, nhịn cũng không dễ:

- Ba! Ba bắt con phải nghe theo lời ba. Nhưng những gì ba nói, con thấy chưa đúng với những gì con đang sống, chưa đúng với ánh nhìn và sự hiểu biết của con, thì làm sao con nghe theo lời ba đây.

Nói xong là Diễm Mi đi một mạch về phòng. Nàng không muốn đứng lại nghe, không muốn để ý đến cha, đến anh Hai Thành Nhật. Bởi cách cư xử và cách nhìn họ khác mình. Tính cách ở trong người sao thì cách nhìn cũng thế. Mọi thứ nhìn xuất phát từ điểm ban đầu là đôi mắt. Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, cửa sổ ấy mà đặt không đúng chỗ hay đặt bị lệch thì những gì nhìn khe cửa sổ ấy dễ bị lệch theo. Càng nhìn càng thấy lệch, để không đúng.